

ВЛАДИМИР КОЛЕВ
ПОЛЕТ КЪМ СИНЬОТО ЕЗЕРО

chitanka.info

... Възрастните пиеха водка и решаваха проблемите на света, а ние „преправяхме“ познати приказки. Петгодишната госпожица беше твърдоглава — според майка си. Дете с достойнство — според мен. Днес тя е вече студентка и умее да създава проблеми на мъжете — млади и възрастни. А аз все така си я обичам. За това което е. И което не е...

... През тази вечер не слушахме безспорно умните разговори на важните възрастни хора. Защото се раждаше една приказка, която искам да ви разкажа.

* * *

Готвачката Марта и гъската Марта много добре се разбираха. Двете бяха едни такива, тежки, внушаващи доверие, сериозни. И още: Готвачката обичаше занаята си, за нея той беше едновременно радост и гордост. Приятно ѝ беше да я хвалят, че умее да прави ястия, на които не можеш да устоиш. Гъската Марта също обичаше това, с което се занимаваше най-често — мътенето на яйца. Владееше всички тайни на сериозната си работа. Знаеше как да намества яйцата под себе си, за да ги покрие най-добре с мекия си, топъл пух. Знаеше как да ги обгрижва, за да се измътят здрави пиленца. Гъската Марта беше мъдра птица и мътеше гъсета за чудо и приказ.

Марта беше готвачка, достойна да се изяви в дворец. Знаеше, че храненето е най-важното нещо на този свят. Особено, храненето на деца. Дете, което не е добре хранено, просто не внушава доверие. Друго си е, когато бузките му са издути и червени. Ако е добре окръглено, това му предава грациозност, не намирате ли?... Готвачката Марта беше мъдра и хранеше превъзходно децата на господарите. Образцовите деца на господарите. Децата, които не можеш да не обичаш...

Ето, например Хелга. Русокосо ангелче на осем годинки. С румени бузи, естествено. Приятно окръглено. Със синьо-зелени, невинни очи. Нито господарят притежаваше такива очи, нито господарката. Честно казано, в тази къща такива очи имаше само онзи пияница, кочияшът Фроми, но това бе просто съвпадение. Според маминка, очите на прелестната Хелга бяха наследени от далечна

прабаба по дядова линия. Русото ангелче беше малко капризно, но те, ангелчетата, са такива. Малко капризни. За радост на Марта — готвачката, а не гъската, Хелга обичаше да си похапва. И то не само сутрин, на обяд, при следобедна закуска и на вечеря. Младата господарка можеше да бъде видяна по всяко време в кухнята. При любящата готвачка винаги можеше да се намери нещо апетитно — като се започне от заешко бутче и се стигне до огромна кокоша кълка. Да не говорим пък, какво представляваше грахът, сготвен от готвачката Марта. Вкусотия, хапната веднъж, се помни цял живот.

Самата Марта разказваше, че веднъж се разходила с гърненцето в неделя привечер в градския парк. От аромата му, започнали да преглъщат всички наоколо. А оркестрантите от духовата музика започнали да изпомпват от лъскавите си инструменти невъзможни звуци. Само барабанистът не предизвикал подигравките на публиката. Усетили накъде върви работата и набързо спрели да свирят. Даже момчето-статуя, което не спирало да изпишква бистра вода, и то преглътнало. Марта настояваше, че и статуята на Негово Величество размърдала неволно адамовата си ябълка.

Кое то си е истина, е истина. Вероятно, поне живите са преглъщали. Виж, тая със статуите не беше съвсем проверена, но Марта твърдеше убедено, че и статуите преглъщали. Може пък и да е станало...

И младият господар Петер беше ангел със синьо-зелени очи. Вероятно, също наследени от далечния пралядо? Младият господар Петер беше вече на десет години. Снажен, окръглен. Младият господар Петер обичаше да се поразвърти по мъжки из кухнята. За него винаги се намираше по нещо специално. Готвачката Марта просто премаляваше, докато му се наслаждаваше как се храни.

— Слънчице мое, орел мой ненагледен... Папкай, папкай... Ето ти и сокче от боровинки...

Неговият вкус беше по-различен от този на сестра му. Макар да обичаше да хапва месце, той предпочиташе тортите. Когато отхапеше от вкусното, кафяво блокче, покрито с шоколад, очите му добиваха мечтателно изражение. Това изражение караше маминка да твърди, че един ден синът ѝ ще стане поет. Велик поет! С такова вдъхновено изражение, каквото имаше младият ангел, когато си хапваше торта,

просто няма как да не стане поет. Права беше господарката и всички бяха убедени, че младия господар в най-скоро време ще учуди света.

Засега обаче, младият господар се бореше с граматиката. Малко тъжно, но това беше неравна борба и до тук побеждаваше граматиката. Ала всички бяха убедени, че въпреки тези временни неуспехи, в голямата къща вече живее бъдещ, велик поет.

В двора на къщата живееха и много патици, гъски, кокошки, питомни зайци... Готвачката Марта обичаше да се занимава с тях, да ги храни. Да ги гали с поглед. Като хранеше грижливо птиците, готвачката Марта подсигуряваше бъдещото изкусително ухание от тенджерите и тавите си. Готвачката Марта беше мъдра жена, това май вече го казах.

Освен господарите и пернатите, в къщата живееха и то нелошо, доста мишки. Техен уважаван вожд беше стар, посивял плъх. На младини, той беше живял в друга къща. Доста бедна. Веднъж му се случило да изяде диплома, забутана в едно чекмедже. Дипломата била по философия, издадена от много сериозен университет. От тогава плъхът не пропускаше да споменава така, между другото, че е философ по образование. На него принадлежеше например безспорно умната мисъл, че когато в една къща има в изобилие ядене за хората, се намира какво да хапват и мишките.

... А да, в къщата живееше и Петер. Не младият ангел-господар, а една пъргава, кльоцава беля. Луничав и остронос. С блестящи като маслини очи. Също на десет години. Сирак, син на далечни роднини на господарите. Кое то не е от сой, не е от сой. Естествено, Петер нямаше благородното държание на младия господар с поетичното изражение. В очите на дивака се четеше дързост и лукавство. Освен това, той обичаше да се подиграва за всичко и на всички. Беше направо факир да върти номера, а после да се прави на оципан от охлюв. Отначало, даже готвачката Марта се връзваше на тарикатлъците му. Но, очите го издаваха. Когато я погледнеше прекалено сериозно и невинно, Марта просто си знаеше, че пак я чака неприятност, родена в ръбестата глава на Петер.

Не го обичаше и това беше разбираемо.

Гъската Марта го ненавиждаше. Защото дивчото беше ужасно безтактен. Ще клекне например до нея докато мъти, ще я погали по гърба и ще ѝ наговори с привидно приятелски глас разни неприятни неща. Например:

— Мътиш си а, мътиш си... И мислиш, че щом мътиш, така ще бъде до края на света. Защо ли ми се струва, че един ден ще напълниш най-голямата тенджера със супа? Или пък: тавата с препечено месце. С кафява корица... Нали няма да го схванеш като неучтивост към паметта ти, ако се опитам да си открадна една твоя вкусна кълка? Ще ям и ще плача, спомняйки си за теб.

— Невъзпитано хлапе, фу! Па-па... Паразит заядлив...

Как можеш да обичаш хлапе, което ти говори такива неприятни неща? Особено, когато тайш дълбоко в себе си точно такива съмнения...

Младият хаймана беше буен и шумен. Но умееше да бъде и невидим, като домашен дух. Знаеше как да се вмъкне незабелязано в кухнята и да свърши тихо поредната си беля. Например да поръси със сол тортата на бъдещия велик поет. И така да предизвика при следобедната закуска страдание в чувствителната му душа. Не се посвенияваше даже да подлюти запечената коричка на петльовата кълка, подготвена за очарователната госпожица.

Понякога, готвачката се заканваше:

— Само да го хвана, докато прави беля... Такъв бой ще му тегля, че ще му тръни дупето до празника на Все Светии. Лошото е, че тази беля умее да се движи тихо като привечерен вятър. Опитай се да хванеш вятъра, ако можеш... — завършваше с въздишка добрата жена.

Готвачката Марта беше наистина добър човек. Ако прайдохата Петер беше поне малко от малко послушен, или поне по-кротък, би получавал повече и по-добра храна. Сирак беше все пак. Ама кажете как да ти се откъсне от сърцето нещо по-така, когато тоя дивчо ще го излапа набързо и без да се възхити колко е било вкусно, ще хукне навън? За да направи поредната беля. Понеже готвачката Марта беше

справедлив човек, прайдохата Петер се хранеше с останалото от чуждите чинии. На готвачката Марта ѝ се ужасно ѝ се искаше той, поне веднъж да се обиди от това. И да се замисли върху поведението си. Къде ти...

Мъдрата готвачка Марта беше убедена: най-добрият начин за възпитаване на детето е чрез храненето. Слуша, храниш го добре. Не слуша — яде каквото дойде. Така нормалните деца се замислят върху каквото трябва. И си правят много полезни изводи.

Но, това правило се отнася за нормалните деца. За възпитанието на прайдохата Петер, готвачката Марта не обичаше да мисли. Защото от това я болеше глава. Те, чувствителните хора са такива... Лесно ги боли глава.

Затова, Марта му намираще непрекъснато работа по двора. Марта — готвачката, както и гъската, беше наистина мъдра. Беше усетила, че въпреки проклетията си, Петер се отнася добре с пернатите и така може да бъде полезен за къщата.

Господарят, бащата на бъдещият поет, беше много умен човек. Имаше великолепно телосложение, придобито благодарение на доброто познаване на правилата на кухнята и готвенето. За готвачката Марта бе радост да споделя с него тайните около приготвянето на специалните ястия. Между господаря и готвачката съществуваха почти приятелски отношения. Е, почти — господарят си е все пак господар, а готвачката — готвачка...

По съвет на Марта и нареждане на господаря, в единия край на двора беше изровена голяма, недълбока яма, която после напълниха с вода. В тази великолепна локва, умната Марта учеше всяко поколение гъсета как се плува.

Полезни уроци и за гъсетата и за бъдещето на кухнята.

В началото на пролетта, през слънчев неделен ден, семейството на господарите отиде на разходка с файтон до едни поляни край реката. При тази разходка, любознателната госпожица Хелга намери добре прикрито гнездо с няколко яйца в него. Но яйцата бяха защитени от клоните на крайно неучтив, бодлив храст. Въпреки старанието на

младата господарка, тя успя да измъкне само едно яйце. При това, панделката ѝ се закачи в храста. Хелга се ядоса, охлузи си коленете и се разрева.

— Лош, лош, много лош храст... Защо ме драскаш бе... Фроми, набий този неучтив храст! Много... Защото, когато аз се опитах да го набия, той ме набоде-е-е... Ти не си храст, ти си драка-а-а...

Въпреки основателния си яд, госпожицата отнесе яйцето вкъщи и го даде на готвачката да ѝ го изпържи. Но готвачката се изхитри и го подмени. Изпържи обикновено гъше яйце, а намереното запази. Това се оказа грешка с много тежки последствия.

По това време заредиха яйца за поредно люпило. Хитрата готвачка подмени едно от гъшите яйца с намереното край реката.

Месец след тази случка, гъската Марта имаше основание отново да се чувства горда. Благодарение на съзнателните ѝ усилия, дворът получи поредното си люпило. Великолепни, малки гъсета. Дванайсет на брой. Здрави, пухкави и добрички.

Но още от първия ден, гъската започна да се бори с тежки терзания.

— Имам ужасно предчувствие, че този път нещо не е в ред. Не беше права тази дунда Марта, че постави дивото яйце при питомните. Май трябваше да го изхвърля... Да, ама очаквах от него да се излюпи едро, здраво пате. Кое то да израсне като огромен паток-красавец. И по който да се заглеждат всички млади патици. А аз да се гордея с него... Ама... май няма да се гордея?...

Като истинска, съзнателна майка, тя веднага се зае с правилното възпитание на поредното поколение пухчета. Хем ги учеше на обикновените правила за удобно оцеляване, хем ги запознаване с истините за живота. В двора и изобщо.

Започна с уроците по работа във водата:

— Внимавайте, деца! Показвам как се търсят сладки червейчета и други лакомства. Потапайте човчици в калта по дъното, после я движите ето така...

За нещастие, още при първия урок, наоколо се завъртя белята Петер. Промърмори укорително:

— Защо ги караш да си завират човките в тази мръсна локва? По-добре ги заведи до Синьото езеро...

— Стига с това Синьо езеро. Такова езеро няма! Махни ми се от главата! — изсъска възмутената гъска. Но усети, че губи доброто си настроение. Приказките за това Синьо езеро направо я вбесяваха.

Още преди време, дивакът Петер започна да разказва на гъската Марта, че някъде, зад оградата имало нещо по-хубаво от локвата. Имало голяма езеро, в което можело да се плува на воля. Но гъската Марта му изсъска да не плямпа глупости. Тя вече беше чувала за езерото. И какво от това, че го има? Ако въобще го има... Първо, в него водата сигурно е прекалено бистра. И второ, езерото се намира до гората, а в гората бродят лисици. Къде-къде си е по-добре да живееш в защитения двор, при великолепната локва.

За щастие, наблизо се намираше плъхът-философ. Той подкрепи приятелката си с научен аргумент:

— В една дебела книга по философия четох, че всяка вода е мокра. А бистрата е още по-мокра. Марта е права. По-добре в гъол, отколкото в езеро.

Честно казано, Мъдрият плъх никога не се бе учил на четмо и писмо. Но на младини бе изял истинска диплома по философия и това му даваше основание да споделя мъдри мисли.

Прайдохата Петер привидно се съгласи с Марта, но все пак подхвърли на тръгване:

— Наистина си е по-добре да живееш в защитения двор, при великолепната локва. Особено, като знаеш, че твоята дебела приятелка един ден ще ти отсече главата и ще те напъха в тенджерата...

Проклето хлапе! Дълбоко в себе, си мъдрата гъска Марта се боеше от брадвата, която се намираше под навеса. По острието на тази брадва лесно можеха да се видят червени петънца. Мъдрата гъска Марта знаеше много добре, от какво са тези петънца... След като знаеш тази неприятна истина, как да не мразиш тази прайдоха Петер? Той, той е виновен за всички неприятности в този живот!

Още първия път, когато заведе гъсетата при локвата, те много се зарадваха. Старателно ровеха по дъното и търсеха разни вкусотиини. Точно както ги учеше мама Марта. Единадесет възхитителни пухчета.

Но дванадесетото, сбърканото, прецапа набързо локвата и започна да се оплаква, че му била малко водата. Искало да плува в много по-голяма локва. С бистра, дълбока вода. Префирци!

— На ти, на... Щом не разбираш от дума, ще ядеш бой! Защо не те изпържиха?! Боже, какъв лош шанс, па-па...

Мама Марта накълва младият нахалник по главата, но от това той не поумня. И продължи да си мечтае за голямата вода, която, както бил чул, се намирала някъде далеч, далеч зад оградата. Глупаво, малко гъсе. Зад оградата е толкова опасно...

Прайдохата Петер и малкият гъсок, който, съвсем естествено, също беше наречен Петер, доста бързо станаха приятели. Кое то още веднъж убеди мъдрата мама Марта, че и двамата са на един акъл. Разбирай — с лоши характери и помисли.

Нещото, което не съобразиха отначало бе, че така се казва и младият господар. Но пък, всеки що годе умен човек, след кратък размисъл, би се сетил, кога става въпрос за гъсето и кога — за детето. Най-малкото, защото господарят Петер нямаше перушина.

Понеже мъдрата мама Марта и готвачката Марта се разбираха, един път, в непринуден разговор, мъдрата мама Марта въздъхна тактично и сподели:

— Ох, да можеше да ми се махне от главата това досадно хлапе...

— За хлапето ли говориш, или за гъсето? — подпита мъдрата готвачка Марта.

— Всъщност, и за двамата...

— За хлапето нищо не мога да ти обеща, но виж за гъсето... Наддава бързо. След три седмици, в неделя, на господарите ще идват много гости. Ще трябва да приготвя голямо количество храна. Ако продължава така бързо да расте твой непрокопсаник, може и да уредим нещо по въпроса...

Мъдрата мама Марта знаеше, че децата ѝ няма да доживеят до дълбоки гъши старини. Справедливо би било обаче, петънцата по брадвата да не са, поне на първо време, от добрите гъсета. Виж,

младият непрокопсаник Петер, просто си заслужава да се появи на празничната неделна трапеза, обърнат с краката нагоре. Това бяха лоши мисли на една майка за децата ѝ, но — така стоят нещата с гъшия живот...

Мъдрата мама Марта вече таеше в себе си едно, особено тревожно съмнение. Че всъщност, младият гъсок Петер не е гъсок, а лебед. Като ония диви птици, които живеели в голямата локва — езерото. А щом нещата стоят така — мястото му е в голямата тава. Така стоят нещата в гъшия живот.

— Слушай, повдигни малко мрежата, искам да излети! — помоли приятеля си гъсокът Петер.

— Да... Искаш да избягаш, нали? А знаеш ли колко шамари ще изям после от онази проклетия, готвачката Марта затова, че съм те уредил да хванеш пътя? — засмя се хлапето.

— Откъде ще разбере, че точно ти си ми помогнал? Повдигни малко мрежата, искам да излети! — помоли пак гъсокът.

Младият прайдоха Петер се почеса по главата:

— Ще се сетят и няма да ми се размине. Кой друг би дошъл да повдигне мрежата? Глезлата Хелга? Или тъпчото Петер? — Вече ви предупредих, че прайдохата Петер беше много неучтиво хлапе.

От една дупка в основата на курника се чу гласът на плъха-философ:

— Ако отидеш при езерото, ще трябва да си заработваш сам кльопачката. Тука те тъпчат без да си мръднеш човката. Освен това, прочетох в една дебела книга по философия, че край езерото скитали разни лисици...

— Повдигни малко мрежата, моля те!

— Добре де, ще видим. Но не днес — неопределено каза прайдохата.

Всеки предиобяд, готвачката Марта обикаляше пазара и избираше от доброто, най-доброто. Търговците се надпреварваха да предлагат стоката си. Но тя се държеше на положение, пазареше се високомерно и настойчиво. Да бръкнеш в кесията на дебелата Марта

бе достижение за всеки продавач. След като приключеше с покупките, Марта оставяше на последната сергия пълната кошница и с пухтене, достолепно, се прибираше вкъщи. По пътя си тананикаше:

— Там, тарам та там... Вкусни гостби ще направя, знам... Тарам та там...

Знае се, че вкусните ястия стават само от месо. Но не са достатъчно вкусни, ако месото не е сготвено със зеленчуци. Мъдрата готвачка Марта знаеше толкова неща за бутчетата, крилцата, кълките, филетата. За морковите, зелето и картофите. А за вкусовете и ароматите на подправките нямаше равна на себе си в целия град.

В този ден, Петер беше изпратен да донесе кошницата. Проклетникът с радост тръгна към пазара. Знаеше, че ще успее да открадне и време за игра. Освен това, по улиците все ще намериш време и случай да се сбиеш с друго хлапе. С което да станете после истински приятели. Знае се, че истинското хлапешко приятелство се получава само след хубаво сбиване.

Малко след като прайдохата Петер хвана пътя към пазара, в кухнята дойдоха двете руси ангелчета със синьо-зелени очи. И както често ставаше напоследък, бутчето за Хелга се оказа подлютено. Толкова подлютено, че на момиченцето му излязоха сълзи от очите. Младото женско ангелче обичаше да си поплаква, но този път наистина имаше защо. По-лошото беше, че онзи проклетник Петер бе успял да подлюти и тортата на благородния господар Петер. Благородният господар Петер се опита да се държи мъжки, но в края на краищата, също се разрева. Плачът на сестра му беше заразителен. Бъдещият поет се раздвояваше. Как се яде сладкиш, отровен от лютивина? От друга страна — как да прежалиш вкусната торта? Подхлипвайки, благородният господар все пак изяде парчето. С което още веднъж показва, че е не само бъдещ поет с нежна душа, но и сериозен малък герой, който не е лишен от мъжество.

Мъдрата готвачка Марта твърдо реши: когато прайдохата Петер се върне от пазара, ще си получи заплатеното. Къде е записано, че можеш да си изядеш боя само след като са те хванали на място, докато правиш белята? Но този път няма да си хаби ръцете. Ще го подгони с точилката!

Добрата жена прояви необходимата настойчивост на характера. Когато прайдохата донесе кошницата, в кухнята можеше да бъде чут следния диалог:

— Чакай да видиш ти, малък непрокопсанико... Защо причиняваш страдание на милите ми ангелчета, диване такова?! На ти! На!

— Марта, имаш паяк на главата. Внимавай да не ти влезе в окото...

— Ох Господи — къде е този проклет паяк? Махни го! Махни го... Чакай да се видя пред огледалото. А?! — Няма паяк. Къде си, непрокопсанико? Не си изял още всичкия бой, който ти се полага...

С всеки изминал ден, гъсокът Петер осъзнаваше, че май не е точно гъсок. Но, това не го тормозеше особено. Вместо да се вторачва в отражението си във водата, предпочиташе да се любува на облаците в небето. Те бяха толкова сини... И с такава лекота препускаха към непознати земи...

Приятелят му, прайдохата Петер веднъж му се подигра, че бил сбъркан гъсок. Един лебед, в очите на гъските е сбъркан гъсок. Един гъсок, в очите на лебедите е сбъркан лебед. Нали така?

Гъсокът-лебед се замисли и попита:

— Добре де, ти не си нито гъсок, нито лебед, за да изглеждам сбъркан в твоите очи. Защо ми се подиграваш?

— Защото си ми приятел и те обичам? — засмя се прайдохата. И се опита да изскубне едно перо от опашката му. Но получи силен удар с клюн по дебелата глава.

— Повече ли боли, когато те бият с точилката? — съчувствено попита гъсокът-лебед.

— Разбира се, че боли повече. Но се понася. Наистина ли се разреваха и двамата глезльовци? — полюбопитства прайдохата.

— Реваха и още как... Слушай, повдигни мрежата, а? Носиш на бой. Дали ще отнесеш тупаника заради мен, или за нещо друго, има ли някакво значение?

— В една дебела книга по философия пише, че боят винаги си е бой. Няма значение за какво те бият — чу се гласът на плъха-философ. Той дремеше в дупката в основата на курника. Мъдър беше старият плъх. В тази дупка хем беше на скрито, хем можеше да се намеси в разговор и да даде умен съвет.

— Така е, прави сте! — съгласи се с двамата белята Петер. — Докато съм в тази къща, все ще има за какво да ям бой. Но крилата ти още не са достатъчно заякнали. Почакай още малко! Знаеш какво трябва да правиш, нали?

— Знам, знам... То, какво ли друго да правя? — малко тъжно промърмори гъсокът-лебед. И продължи да размахва криле.

Мъдрата гъска Марта имаше все повече основания да бъде недоволна от младия нахал, гъсокът Петер. Вместо да слуша напътствията ѝ да рови с човка по дъното на локвата, както послушните си братчета и сестричета, той по цял ден правеше... гимнастика. Непрекъснато размахваше крила. Безсмислена работа.

Знае се, че крилата са дадени на домашните гъски само за украшение. Няма да вземат да летят с тях, я... То и да се опиташ да излетиш отвисоко... от покрива на курника например, най-много да тупнеш в градината при тиквите. И така ще станеш за смях даже и на зайците.

Мама Марта, беше мъдра гъска. Тя се досещаше какви щурави мисли се блъскат из главата на младия гъсок. Но здравият разум ѝ подсказваше, че като си помислиш — даже не е сигурно, че езерото наистина съществува. Най-вероятно е само някаква измишльотина. А дори и да съществува, в гората до него сигурно има лисици. Безсмислено е да си мечтаеш за езерото!

— Виж колко са заякнали вече крилата ми! — гордо се изпъчи гъсокът-лебед.

— Да, наистина заякват — съгласи се прайдохата. — Но почакай още малко. Продължавай с гимнастиката.

— Слушай, мисля си за още нещо — сподели крилатият. — Вместо да ти съсипва живота откачената Марта, защо не дойдеш с мен

при езерото. Ще станеш рибар. Ще ни бъде хубаво, ще видиш...

— Нищо не разбирам от ловене на риба. Но идеята е добра — замислено каза прайдохата.

— Аз ще ти покажа! Дали си гъсок или лебед, няма значение. Просто се раждаш научен как се лови риба! Ще се получи, ще видиш!

— Внимавайте младоци, внимавайте — чу се напътственият глас на плъха-философ. — В една дебела книга по философия прочетох, че в езерото има много вода... Научно е доказано, че всяка вода е мокра. А щом е мокра, значи е неприятна. Не си търсете белята!

С това постоянно, шумно размахване на крилата, гъсокът Петер наистина досади на всички. Мъдрата мама Марта се стараеше просто да не му обръща внимание. Дивото си е диво! Не можеш да го облагородиш, каквото и да правиш. Що кълване отнесе... И какво от това? — Продължава да се държи така, все едно не е ял бой, а пеперудка му е кацала по главата.

Връх на невѡзпитаността му беше, че вече не стоеше в компанията на братчетата и сестрите си. Скучни му били... Разхождаше се край оградата, замислен дълбоко. Когато се появи прайдохата Петер, двамата прекарваха с часове заедно. Нещо си говореха и гледаха към небето.

Сбъркана работа! Гъсе и дете приятели.

Макар че, от друга страна, нито гъсето е с гъсетата, нито детето — с децата.

Гламави! Невѡзпитани! Откачалки...

Мъдрата готвачка Марта също не обичаше младия гъсок. И понеже имаше основателни съмнения, че от толкова шумотевица и патешки гимнастики, месото му може да е станало жилаво, тя обмисляше добре нещата. Марта беше мъдра готвачка. И знаеше, че дори това да не е обикновен гъсок, а лебед, както се съмняваше онази бърлива гъска, майка му, няма страшно. Изкиснат за няколко часа в оцет, а после задушен в голямата фурна, с достатъчно подправки, пак ще се получи нещо вкусно. Задължително трябва да се добави индийско орехче. Месото ще бъде крехко и ароматно. Мъдрата

готвачка Марта даже малко се размечта — как ще я похвалят господарите. И как ще обявят на всеослушание, на очарованите гости, че това е най-добрата готвачка в целия град. И ще бъдат прави, добрите хора. Мъдрата готвачка Марта наистина обичаше господарите си.

И като нормална, нежна душа, обичаше да си помечтае. Как тя и господарите...

Малко преди изгрев слънце, гъсокът-лебед все още спеше. И сънуваше за кой ли път, едно и също. Синьо небе с огромни, бели облаци. Просто усещаше като на живо как се затичва, а после се отлепва от земята, все едно го е правил стотици пъти. Ето, земята се отдалечава, а облациите приближават. Под него е вече голямо езеро с кристално чиста вода.

И му е леко. Толкова леко — на тялото и на душата...

Нищо, че земята е вече далеч под него. Кое то, както казва плъхът-философ, било много, ама много опасно. За себе си, плъхът е прав. Може ли да ти харесва да си нависоко, ако нямаш крила?

Тая, с крилата е много сложна. Някои се раждат без крила, и са направо доволни от това. Мишките например. Други са родени с крила, но не гледат на това като на нещо хубаво. За тях крилата са ненужни. И въобще не им минава през ума да излетят. Птици, но разсъждават като мишки.

Други, просто не могат да си представят живот без полет.

Всеки с крилата и мечтите си...

Сънят беше толкова красив, че гъсокът-лебед се размърда неспокойно. И се събуди.

Малко преди изгрев слънце, младият, благороден господар Петер сънуваше, че яде огромна торта с великолепна, шоколадова глазура. Която освен другото, нито е посолена, нито подлютена. Младият благороден господар щастливо премляска насън и се обърна на другата страна.

Малко преди изгрев слънце, младата благородна господарка Хелга сънуваше бяло месо от кокошка. С настърган хрян и гарнитура от разварен грах. Младата, благородна господарка щастливо премляска насън и се обърна на другата страна.

Малко преди изгрев слънце, белята Петер също сънуваше нещо интересно. Преди два дни, той се сби с Тони, с когото веднага станаха приятели. Та, сега Петер сънуваше, че са с Тони на пазара. Тони е заприказвал зарзаватчийката Лола. Тони е голямо плямпало, но умее да разговаря с възрастните. Докато те си бърбореха, Петер успя да прибере в огромните си джобове две червени ябълки. От тия, дето са едновременно и сладки, и кисели. Петер беше дал гръб на Лола и Тони, и зяпаше разсеяно към короната на дървото над главата си. Ябълките вече бяха в джоба му, но опасността още не бе отминала. Ако Лола погледне към подредената купчина, веднага ще се досети, че две ябълки липсват. Затова, докато плямпалото Тони забаламосва дебелата Лола, ще трябва да си тръгне. Така, без да бърза.

Петер се почеса, обърна се и направи две крачки. В този момент, усети, че някой го чука по главата. Припряно и настойчиво...

— Хайде, ставай, време е! — гъсокът-лебед тропна със заякналия си клон ръбестата глава на приятеля си.

Прайдохата Петер потърка очи, но бързо се разбуди. Стана, разкърши се, наплиска набързо очите си и тръгна към оградата. Вратата на двора беше заключена, но предишния ден той беше разклатил един от коловете на оградата. Отиде до него, подхвана го с две ръце и се опита да го измъкне. Колът помръдна, но остана в земята. Опита още веднъж и още веднъж. Не се получаваше.

— Хайде, време е! Напъни се още малко! — настойчиво окуражи приятеля си гъсокът-лебед.

Хлапето пое въздух, хвана отново кола. Дръпна го толкова силно, че го измъкна и се праметна, държейки го в ръцете си. От напъването видя звездички пред очите си. Не, не бяха звездички, а истинските, предутринни звезди на небето. Видя и безподобно красивите, първи лъчи на изгрева.

Гъсокът-лебед се провря под оградата, размаха криле, затича се и с неочаквана лекота се вдигна във въздуха. Направи кръг над познатия двор. И усети какво значи да си наистина щастлив. Чувстваше се прероден. Вече не беше гъсокът-лебед.

Осъзна, че вече е просто и само лебед. Роден да лети. Истински.

След него се затича и приятелят му.

— Виждам езерото — изкрюка весело лебедът. — Тичай след мен!

— Лети, лети! Ще те догоня — чу под себе си гласа на приятеля си.

От дупката в основата на курника се чу сънливият, укоризнен глас на плъха-философ:

— В още две дебели книги по философия прочетох, че в езерото има много вода. Ако си толкова глупав, че влезеш в нея, каквото и да правиш, все ще се намокриш. Ама кой да чуе, когато говорят умните?... — Обърна се настрани, намести се удобно и блажено притвори очи. Доспиването рано сутрин е много приятно. Особено след като знаеш, че преди това си жертвал от съня си, за да дадеш ценни напътствия на глупави души.

Гостите бяха наистина очаровани. Техните окръглени дечица-ангелчета също бяха във възторг. Господарите обявиха на всеослушание, че Марта е най-добрата готвачка в целия град. И двете ангелчета-домакини също бяха доволни: масата изглеждаше много добре, отрупана с какви ли не ястия и десерти. Денят беше забележителен! Как да не обичаш живота, когато е изпълнен с толкова вкусни неща?...

Всички бяха наистина щастливи.

... Всички бяха наистина щастливи. С изключение на мъдрата гъска Марта. Тя просто нямаше как да бъде нито щастлива, нито нещастна. Макар да попадна в центъра на тържеството.

Защото бе в тавата на средата на масата.

Нагоре с краката... Добре опечена. Ухаещото ѝ тяло беше заобиколено с великолепна гарнитура.

Почти не забелязаха, че белята Петер е напуснал големия дом. И без това, мястото му не беше в този дом. Нямаше значение. Умните и красивите си оставаха вкъщи... И се веселяха.

Под един от фотьойлите, надеждно скрит, лежеше Мъдрият плъх. Душеше с удоволствие безбройните приятни аромати от масата и си мислеше, че животът е хубаво нещо, стига да не го живееш в сиромашки дом. Макар че, ако си умен и в бедността можеш да откриеш нещо хубаво. Например — да се образоваш. Като изядеш диплома от известен университет. Така придобиваш мъдрост и можеш да бъдеш полезен и за околните, и за себе си.

Трябва да умееш да откриваш вечните истини. Даже, ако те се отнасят за някои странни положения. Например удобството да ровиш с човка в локва — ако си патица. Вечна ѝ памет на Марта, мъдра гъска беше. Когато тия горе си пийнат още малко, непременно ще изтърват някое вкусно парченце месо от тялото ѝ. Така ще може да си вземе последно сбогом и с нея. Приятелка беше все пак. Приятелка и съмишленица. Знаеше, че смисълът на живота е в яденето и пиенето.

А не в търсенето на някакво си Синьо езеро. Кое то, освен другото е пълно и то цялото с вода. Отвратителна, мокра, вода!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.